

Arrest

nr. 97 022 van 13 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse en Zweedse nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13), betekend op 6 juli 2012.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 22 augustus 2012 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. VANCRAEYNES verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen verklaren van Kosovaarse en Zweedse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op respectievelijk 17 januari 1972 en 15 oktober 1992.

Op 29 augustus 2009 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 11 juni 2012, met kennisgeving op 6 juli 2012, verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris deze aanvraag ongegrond. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29/08/2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

Naam: T.B. (...)

Geboren te Prizren op (...)

Nationaliteit: Servië

Adres: (...)

Ook gekend als: T., B. (...) (R.R: N.N (...))

Kinderen:

• T., R. (...) (R.R.: (...)) geboren te Västerås op (...)

• T., E. (...) geboren te Ingolstadt op (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 25/08/2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

*Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van *29 december 2010 houdende diverse bepalingen.*

Er worden medische elementen aangehaald voor T.B. (...). De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op dd.28/03/2012 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde: “Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.”

Er worden medische elementen aangehaald voor T., R. (...). De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op dd.28/03/2012 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde: “Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.”

Er worden medische elementen aangehaald voor T., R. (...). De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op dd.28/03/2012 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde: “Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.”

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of »

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

> Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n. : schoolgaande kinderen) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.”

Op 6 juli 2012 wordt aan beide verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9ter, 52 en 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, van “*het beginsel van behoorlijk bestuur*”, van de artikelen 3 en 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van “*de Europese richtlijn 2004/83/EG*.”

Het middel luidt als volgt:

“(A) Aangezien de Raad zich weliswaar niet in de plaats kan stellen van de overheid maar zij wel in de uitoefening van haar wettelijk toezicht kan nakijken of de administratieve overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op onredelijke wijze tot haar beslissing is gekomen.

Zie RvS 7 november 2001, nr. 101 624.

Dat immers uit de bestreden beslissing blijkt dat de artsadviseur besluit dat uit het medisch dossier van verzoekster én haar kinderen niet blijkt dat het gaat om een actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit noch dat deze aandoening een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Aangezien DVZ nochtans over een zeer ruim administratief dossier beschikte waaruit o.m. blijkt er zeer ernstige tekortkomingen zijn in Kosovo op vlak van psychiatrische behandeling van een ziekte zoals deze van verzoekster (onvoldoende geschoold personeel, geen sociale tussenkomst voor zulke verzorgingen die vrijwel uitsluitend in privé ziekenhuizen dienen te gebeuren, onvoldoende en extreem dure medicatie).

Zie kopij uit het administratief dossier - stuk 4 - info ook overgemaakt met aanvraag 9ter

Aangezien DVZ deze belangrijke informatie samen met de talloze medische attesten en opgestarte behandelingen sedert 2007 in Kosovo en sedert juni 2008 ook in België (dus meer dan één jaar voorafgaand - in tempore non suspecto - aan de aanvraag 9ter) afdoend genoeg vond om verzoekster en haar kinderen, die vanzelfsprekend ook getraumatiseerd zijn, hun aanvraag 9 ter tot machtiging verblijf voorlopig ontvankelijk te verklaren en dit bij beslissing van 25 augustus 2010.

Dat overigens de inhoud van de motivering van de bestreden beslissing correct moet zijn en er geen appreciatievergissingen of onredelijke appreciatie mogelijk mag zijn van de gegevens in het dossier.

Zie R.v.St. nr; 53 199, 10 mei 1999, BS. 57531, 16 januari 1996;

Dat DVZ hierdoor haar materiële motiveringplicht heeft geschonden, minstens beantwoord de beslissing niet aan de beginselen van behoorlijk bestuur nu een zorgvuldig bestuur dat kennis heeft van de gegevens waarover DVZ beschikte nooit tot hetzelfde besluit zou komen, meer ondergeschikt, gaat het om een onredelijke beslissing.

(B) Aangezien meer nog : de adviserende arts heeft nagelaten te kijken of de medicatie wel toegankelijk is voor eerste verzoekster.

Dat nochtans in de memorie van toelichting bij artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet wordt gesteld : “Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekeninghoudend met de individuele situatie van de aanvrager”

Zie Gedr. St. Kamer, 2005 -06, nr. 2478/001,35

Dat derhalve hier manifest ook hier de materiële motiveringsplicht wordt geschonden door niet verder op deze elementen in te gaan

“Haar uitspraak is niet naar behoren gemotiveerd wanneer het onderzoek onvolledig is gebleven en wanneer niet wordt geantwoord op de tijdens de beroepsprocedure ontwikkelde argumenten en overlegde stavingstukken”

Zie R.v.st. nr. 73 179, 22 april 1998, T. vreemd. 1998, 49;

Dat immers geen betwisting is over het feit dat verzoekster Trazolam dient te nemen (zie diverse medische attesten in het administratief dossier) terwijl deze medicatie totaal niet beschikbaar is.

Dat de alternatieve medicijnen Alprazolam en Zolpidem (die verzoekster NIET neemt) wel beschikbaar zijn doch niet toegankelijk omwille van hun hoge kostprijs waarvoor geen enkele sociale tussenkomst blijkt te zijn.

Zie attest dr. F.D. (...) stuk 4)

*Dat weliswaar dit gegeven wordt bevestigd door een neuropsychiater uit Kosovo maar deze info reeds bleek uit het administratief dossier (ivm medicatie met neuropsychiatrische werking) - zie stuk 3
Dat gelet op het zeer lage looninkomen van verzoekster die een diploma heeft als verkoopster en de kostprijs van de medicatie het totaal onmogelijk is voor welke familie ook om een deel van het gezinsinkomen af te staan.*

Zie overzicht van medicatie stuk 6 waarin wordt gemeld dat een verkoopster gemiddeld 150 - 200 euro per maand verdiend en een appartement in Kosovo aan huurprijs gemiddeld 240 Euro bedraagt.

Aangezien o.m. reeds werd beslist door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel op 14 april 2003:

“Ingevolge de slechte gezondheid waarin de verzoekende partij verkeert, ...zij door haar medische toestand niet langer zelf in haar eigen onderhoud kan voorzien en zij in het land van herkomst niet kan terugvallen op een adequate geneeskundige verzorging, vormt de stopzetting van haar recht tot verblijf in België een situatie die valt onder art. 3 van het EVRM

Zie Tijdschrift Vreemdelingenrecht, 2003, blz 166) (A.R. 03/88/C);

Dat derhalve de beslissing van DVZ kennelijk onvoldoende gemotiveerd is zodat de materiële motiveringsplicht wordt geschonden;

Zie RW 9 november 2011 inzake nr. 69 775 nr. RvV 78 150 // Zie RvSt nr 166 820 dd 17 januari 2007

Dat de informatie die thans voorligt trouwens beschikbaar was voor de adviserende arts en ook blijkt uit de bevindingen van de behandelende geneesheer zodat verzoekers deze informatie nogmaals verduidelijken middels bijgaande documenten in bijlage.

C) Aangezien hoe dan ook artikel 6 van het EVRM wordt geschonden nu de administratieve overheid nalaat tijdig een beslissing te nemen waardoor de redelijke termijn is overschreden;

Dat immers op 29 augustus 2009 de aanvraag werd ingediend en ontvankelijk verklaard op 29 augustus 2009;

Dat de beslissing tot ongegrond verklaring pas werd genomen op 11 juni 2012 en betekend op 7 juli 2012.

Dat het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties een algemene conclusie uitgevaardigd heeft waarin gestipuleerd wordt dat vreemdelingenzaken dienen afgehandeld te worden binnen een redelijk termijn;

Zie conclusie, 44ste sessie, Uitvoerend Comité, H.C.R. 1993

Dat zulks vanzelfsprekend ook van toepassing is op huidige procedure gelet op de ratio legis : nl dat na het verloop van de redelijke termijn de rechtzoekende erop moet kunnen vertrouwen dat de overheid geen negatieve beslissing meer neemt (vgl rechtspraak in tuchtzaken).

Dat, minstens, in afwachting van verder onderzoek omtrent de toegankelijkheid van de behandeling en controles door de adviserende arts en de informatie van verzoekers omtrent de beschikbaarheid de bestreden beslissing dient geschorst te worden.

Dat in elk geval DVZ niet kan stellen dat de gegevens waarvan zij kennis krijgt voor haar nieuwe elementen betreffen daar, wanneer zij conform artikel 9ter zorgvuldig het administratief dossier had bestudeerd en de haar door verzoekers ter beschikking gestelde stukken had laten nagaan, alsook of adequate behandeling in het land van herkomst mogelijk is zij ook over deze informatie had dienen te beschikken.”

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“In het eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Europese Richtlijn 2004/83/EG. Hierbij betoogt ze dat een redelijk bestuur nooit tot een dergelijk besluit had kunnen komen, zonder dit element verder toe te lichten.

Daarnaast is ze van mening dat de materiële motiveringplicht werd geschonden omdat de ambtenaar-geneesheer de geen onderzoek voerde naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van een adequate behandeling in het land van herkomst.

Ze verklaart daaromtrent dat de vereiste medicatie voor haar financieel niet toegankelijk is.

Verder meent ze dat artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens werd geschonden doordat verwerende partij naliet om tijdig een beslissing te nemen, zodat de redelijke termijn is overschreden. Ze stelt dat in tuchtzaken de rechtzoekende erop moet kunnen vertrouwen dat de overheid geen negatieve beslissing neemt na het verstrijken van een bepaalde termijn.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies d.d. 28 maart 2012 verklaarde dat uit het door verzoekende partij voorgelegde dossier niet blijkt dat zij lijdt aan een actuele aandoening die risico inhoudt op zijn fysieke leven of integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in het geval er geen

adequate behandeling bestaat in het land van herkomst. De ambtenaar-geneesheer verklaarde hieromtrent dat hij niet in staat was om een actuele aandoening vast te stellen. Hij verklaarde dat uit de studie van het dossier bleek dat verzoekende partij in de voorgeschiedenis (2009) een aantal medische klachten had, waaronder depressie, anemie en gastro-oesofagale reflux, maar dat deze informatie echter niet werd bevestigd of niet langer werd vermeld in de recente verslagen. Bovendien dateerde het meest recente attest van meer dan een jaar geleden, en had dat attest betrekking op een acute aandoening.

Verwerende partij heeft in dat verband te wijzen op de rechtspraak van de Raad, die luidt als volgt:

" (...) het loutere feit dat verzoekers het niet eens zijn met de conclusies van verweerder toont nog niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze tot zijn conclusie zou zijn gekomen. Voor zover het de bedoeling zou zijn van verzoekers om de Raad te vragen om de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer over te doen, dient de Raad op te merken dat het hem niet toekomt in het raam van een annulatieprocedure om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer." (RVV, 11 januari 2012, nr. 73.032)

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad immers niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen" (cf. RW 29 maart 2012, nr. 78 303)

Bovendien kan verzoekende partij niet gevolgd worden waar ze stelt dat de materiële motiveringplicht niet werd nageleefd omdat de ambtenaar-geneesheer geen onderzoek voerde naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van een adequate behandeling in haar land van herkomst.

Ten eerste heeft verwerende partij de eer te herhalen dat uit het bovenstaande blijkt dat zij niet heeft aangetoond dat hij aan een actuele aandoening lijdt in de zin van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet en dus in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet is immers gebaseerd op de concepten een "reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit" of een "reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling", zoals deze worden gehanteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zulks blijkt niet enkel uit de bewoordingen van het artikel zelf doch ook uit de parlementaire voorbereiding. Hieruit blijkt namelijk dat de wetgever de toekenning van een verblijfsrecht om medische redenen volledig heeft willen verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. (RVV, 25 januari 2012, nr. 73.906)

Uit de Memorie van Toelichting van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen blijkt namelijk dat:

"Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b) , van de richtlijn 2004/83/EG" (Parl.St., Kamer, 2005-2006, DOC 51- 2478/001, p. 9).

Gezien overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de eerste plaats vereist is dat de aandoening levensbedreigend is omwille van de kritieke gezondheidstoestand of een zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (cf. EHRM, N. t. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008; EHRM, D. t. Verenigd Koninkrijk, 2 mei 1997), diende verwerende partij in casu evenmin over te gaan tot een onderzoek naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van een adequate behandeling in het land van herkomst, zodat de materiële motiveringsplicht ook op dit vlak niet geschonden kan worden geacht.

Uit het bovenstaande volgt dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat verwerende partij op grond van incorrecte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijzen tot haar besluit is gekomen.

Gezien uit het bovenstaande volgt dat geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de eerste bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing, kan verzoekende partij ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel geschonden werd. (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301)

Derhalve kan verzoekende partij evenmin dienstig opwerpen dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

Bovendien begaat verzoekende partij zelf een onzorgvuldigheid door, indien zij meent dat zij aanspraak maakt op een machtiging tot verblijf om medische redenen omdat ze voldoet aan de voorwaarden zoals die door artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet hieraan worden gesteld, de verwerende partij geen

actuele bewijzen te leveren waaruit blijkt dat dat ze zich in de door artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet vooropgestelde omstandigheden bevindt.

Met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens heeft verwerende partij de eer de eer erop te wijzen dat verzoekende partij haar beweringen dat zij een reëel risico loopt op de schending van deze bepaling niet staft met concrete elementen die het individueel karakter van het ingeroepen risico aantonen.

De loutere verklaring dat verzoekende partij om financiële redenen geen toegang heeft tot een adequate behandeling in haar land van herkomst volstaat immers niet om zich dienstig op een schending van die verdragsbepaling te kunnen beroepen. Door haar stelling niet met concrete bewijzen te onderbouwen werpt zij namelijk louter de eventualiteit van een dergelijke schending op. Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad dient zij echter te doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar ze mag worden teruggelid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

"Wat de ingeroepen schending van artikel 3 EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar ze mag worden teruggelid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling; Het enige middel mist iedere ernst. Dat immers de bescherming verleend via artikel 3 EVRM slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden; dat degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zijn bewering moet staven met een begin van bewijs, dat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor slechte behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk te maken op artikel 3 EVRM." (RW nr. 25.952, 10 april 2009; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674)

Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvV 20 februari 2012, nr. 75.472; RvS 27 maart 2002 nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Bovendien heeft de verwerende partij de eer te wijzen op het arrest nr. 70.086 d.d. 19 december 2011, waarin de Raad bepaalde dat het feit dat medicatie moeilijk kan verkregen worden door de betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Tevens stelde de Raad dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat de kosteloosheid van de medische behandeling geenszins een vereiste is en dat zelfs al zou er een aanzienlijke kost zijn voor verzoekers, zulks er geenszins toe leidt dat dit strijdig zou zijn met artikel 3 EVRM. (RVV, 19 december 2011, nr. 70.086)

Verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens luidt als volgt :

"Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. (...)"

Deze bepaling heeft geen betrekking op de omstandigheden ter zake.

Met betrekking tot verzoekende partij grief dat de eerste thans bestreden beslissing niet binnen een redelijke termijn werd genomen, heeft verwerende partij de eer te wijzen op de volgende rechtspraak, die mutatis mutandis van toepassing is:

"De Raad stelt vast dat een eventuele overschrijding van de redelijke termijn niet tot gevolg kan hebben dat verzoekers aanvraag tot machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden moet worden ingewilligd. De eventuele schending van de redelijke termijn kan hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofde van verzoeker, die sinds de definitieve afwijzing van zijn eerste asielaanvraag illegaal in het Rijk verbleef. De Raad stelt vast dat verzoeker geen voordeel kan halen uit het middel, zodat het middel onontvankelijk is bij gebrek aan belang." (R.V.V., nr. 14.587, 29 november 2007)

Het middel is niet ontvankelijk voor zover het betrekking heeft op de schending van artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en voor zover verzoekende partij de overschrijding van de redelijke termijn aanvoert.

Voor zover het middel is gericht tegen de tweede thans bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 6 juli 2012, heeft verwerende partij de eer vast te stellen dat verzoekende partij geen grieven aanvoerde die specifiek betrekking hadden op die bestreden beslissing, zodat het middel in die mate onontvankelijk is. In dit verband heeft verwerende partij tevens de eer erop te wijzen dat, voor zover verzoekende partij had willen aanvoeren dat zij het bevel om het grondgebied te verlaten strijdig achtte met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, het verweer daaromtrent hierboven reeds geformuleerd is.

Voor het overige is het middel ongegrond."

2.3. De verzoekende partijen stellen onder meer dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden zijn. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat zij de materiële motiveringsplicht geschonden achten.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Waar de verwerende partij er in haar nota op wijst dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies vaststelde dat uit het door de verzoekende partijen voorgelegde dossier niet blijkt dat zij lijden aan een *“actuele aandoening”* die een risico inhoudt op het leven of de fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen adequate behandeling bestaat in het land van herkomst en dat *“Hij verklaarde dat uit de studie van het dossier bleek dat verzoekende partij in de voorgeschiedenis (2009) een aantal medische klachten had, waaronder depressie, anemie en gastro-oesofagale reflux, maar dat deze informatie echter niet werd bevestigd of niet langer werd vermeld in de recente verslagen. Bovendien dateerde het meest recente attest van meer dan een jaar geleden, en had dat attest betrekking op een acute aandoening”*, wijst de Raad op het volgende:

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indienden op 29 augustus 2009. Bij hun aanvraag voegden zij onder meer een medisch attest van 6 maart 2009 met betrekking tot de tweede verzoekende partij, waarin als diagnose wordt aangegeven *“fatigue, pleure beaucoup, angoissée, état de dépression avec (...) post traumatique, +anémie ferriprive + hypothyroïdie + RGO pyrosis.”* Zij wordt behandeld met medicatie en moet regelmatig opgevolgd worden door een psycholoog, een psychiater en een endocrinoloog. De voorziene duur van de behandeling is volgens de arts 5 jaar en er is nog geen sprake van verbetering ondanks de lopende behandeling. Gevraagd naar de kans voor de patiënt om te genezen antwoordt de arts *“à évaluer ds 5 ans.”* Wat de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst betreft, wordt gesteld *“l'accès à des soins adaptés au long court parait aléatoire.”*

De ambtenaar-geneesheer stelt in zijn verslag van 28 maart 2012 met betrekking tot de tweede verzoekende partij, waarnaar verwezen wordt in de eerste bestreden beslissing, het volgende:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 29.08.2009.

Hiervoor maak ik gebruik van de volgende door u meegezonden medische stukken:

- *Kopie van het medisch dossier (16/01/2009 - 8/12/2010) zonder vermelding van de behandelend arts;*
- *Medisch getuigschrift (6/3/2009) zonder vermelding van de behandelend arts, waarin een ferriprive anemie, hypothyreoïdie, gastro-oesofagale reflux en depressie worden beschreven;*
- *Verslag (d.d. 30/06/2009) van mevr. S. (...), waarvan acte;*
- *Verslag van een bloedname (18/01/2010, 3/3/2010, 1/4/2010, 25/08/2010) waaruit geen anemie blijkt en normaal vrij T4 (schilddklier);*
- *Verslag van een consult op spoedgevallen met bloedname (05/01/2011) bij dr. G. (...) voor een koortsperiode.*

Uit een studie van deze documenten blijkt dat deze 19-jarige dame in de voorgeschiedenis (2009) een aantal medische klachten had (depressie, anemie, anemie en gastro-oesofagale reflux). Deze informatie werd niet bevestigd of niet langer vermeld in de meer recentere attesten. Ook de behandeling voor de hypothyreoïdie wordt niet langer vermeld in de recente verslagen.

Het laatste attest (bovendien van een acute aandoening) dateert van meer dan een jaar geleden.

Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen.”

Conclusie:

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.”

De verzoekende partijen bekritisieren dat de ambtenaar-geneesheer besluit dat uit de medische dossiers niet blijkt dat het gaat om een actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of op een onmenselijke of vernederende behandeling. Uit het medisch attest toegevoegd aan de aanvraag blijkt dat de tweede verzoekende partij lijdt aan verschillende aandoeningen, dat de voorziene duur van de behandeling 5 jaar bedraagt, waarna een evaluatie zal volgen, en dat er nog geen verbetering is lopende de behandeling. Ook zouden de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst volgens de arts onzeker zijn. De aandoeningen lijken prima facie niet banaal en het medisch verslag waarop de eerste bestreden beslissing steunt, stelt dit ook niet. De ambtenaar-geneesheer meldt dat de tweede verzoekende partij 19 jaar oud is, waaruit kan worden afgeleid dat de behandeling op het ogenblik van het nemen van de eerste bestreden beslissing en het opstellen van het verslag nog niet ten einde was, mede gelet op de voorziene duur van minstens 5 jaar. Voorts blijkt dat de verwerende partij meer dan 2,5 jaren heeft gewacht alvorens een beslissing te nemen en een medisch verslag te laten opmaken. Er werd geen enkele brief gericht naar de verzoekende partijen met de vraag actuele stukken bij te brengen of te laten weten of de gezondheidstoestand gewijzigd was. Voorts kan niet worden betwist dat de ambtenaar-geneesheer, indien hij het nuttig acht, bijkomende onderzoeksdaten kan stellen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

In casu blijkt uit het voorgelegd medisch attest dat de ziekte langdurig is en dat een behandeling noodzakelijk is. De ambtenaar-geneesheer weerlegt dit niet maar beperkt zich ertoe te stellen dat de tweede verzoekende partij *“in de voorgeschiedenis (2009) een aantal medische klachten had”*, dat deze informatie niet werd bevestigd of niet langer vermeld wordt in de meer recente attesten en dat het laatste attest dat bovendien een acute aandoening betreft dateert van meer dan een jaar geleden. Hij concludeert slechts dat op basis van de vermelde gegevens kan afgeleid worden dat de tweede verzoekende partij kan reizen, geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen en er geen actuele aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of op een onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst, zodat er geen bezwaar is tegen een terugkeer.

De verwerende partij wacht verschillende jaren om een medisch verslag op te stellen of te laten opstellen. In casu, rekening houdend met de inhoud van het medisch getuigschrift voorgelegd door de verzoekende partijen, samen met de aanvraag, komt het de verwerende partij toe, alvorens dergelijke beslissing te nemen, minstens de verzoekende partij te contacteren om naar actuele gegevens te vragen, hetzij de verzoekende partij te onderzoeken alvorens uit het gebrek aan informatie af te leiden dat uit het medisch dossier niet blijkt dat er geen directe bedreiging is voor het leven van de tweede verzoekende partij, nu een behandelingsduur is voorzien die nog niet beëindigd was op het ogenblik van het opstellen van het verslag.

De Raad kan er ook op wijzen dat één van de recentere attesten, namelijk het verslag van 30 juni 2009 van mevr. S., werd opgesteld door een psychologe, zodat niet kan worden verlangd dat hierin uitspraak wordt gedaan over alle aandoeningen van de tweede verzoekende partij die niet van psychologische aard zijn. Een identieke redenering geldt voor het verslag van 5 januari 2011 van dr. G. met betrekking tot een opname op de dienst spoedgevallen van de tweede verzoekende partij, nu de reden van opname niet in verband stond met haar andere aandoeningen. Aldus kan de verzoekende partijen niet verweten worden dat in de meest recente, door hen zelfs na de aanvraag toegevoegde, medische attesten geen uitspraak wordt gedaan over de stand van elk van de aandoeningen, waarvan zelfs uit het bij de aanvraag gevoegde medisch attest blijkt dat zij van langdurige aard zijn.

Bovendien wijst de Raad er op dat de verzoekende partijen in hun verzoekschrift het volgende stellen:

“Aangezien meer nog : de adviserende arts heeft nagelaten te kijken of de medicatie wel toegankelijk is voor eerste verzoekster.

Dat nochtans in de memorie van toelichting bij artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet wordt gesteld : “Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekeninghoudend met de individuele situatie van de aanvrager”

Zie Gedr. St. Kamer, 2005 -06, nr. 2478/001,35

Dat derhalve hier manifest ook hier de materiële motiveringsplicht wordt geschonden door niet verder op deze elementen in te gaan

“Haar uitspraak is niet naar behoren gemotiveerd wanneer het onderzoek onvolledig is gebleven en wanneer niet wordt geantwoord op de tijdens de beroepsprocedure ontwikkelde argumenten en overlegde stavingstukken”

Zie R.v.st. nr. 73 179, 22 april 1998, T. vreemd. 1998, 49;

Dat immers geen betwisting is over het feit dat verzoekster Trazolam dient te nemen (zie diverse medische attesten in het administratief dossier) terwijl deze medicatie totaal niet beschikbaar is.

Dat de alternatieve medicijnen Alprazolam en Zolpidem (die verzoekster NIET neemt) wel beschikbaar zijn doch niet toegankelijk omwille van hun hoge kostprijs waarvoor geen enkele sociale tussenkomst blijkt te zijn.

Zie attest dr. F.D. (...) stuk 4)"

Artikel 9ter, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet is van toepassing op de volgende drie gevallen:

(1) op een ziekte die een reëel risico is voor het leven van de patiënt of

(2) op een ziekte die een reëel risico is voor de fysieke integriteit van de patiënt of

(3) op een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

De eerste bestreden beslissing en het advies van de ambtenaar-geneesheer vermelden niets in concreto aangaande de vraag of de aandoeningen van de verzoekende partijen een reëel risico inhouden op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Uit het hierboven vermeld advies van de arts-adviseur met betrekking tot de tweede verzoekende partij waarnaar de eerste bestreden beslissing verwijst, blijkt uitdrukkelijk dat niet werd nagegaan of de aandoeningen van de tweede verzoekende partij een reëel risico inhouden op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. De arts-adviseur concludeert immers slechts dat *“Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen”* en dat *“Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.”* Deze motivering is niet afdoend gelet op het bepaalde in artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Louter ten overvloede wordt er op gewezen dat los van de vraag of alle begrippen vervat in artikel 9ter van de vreemdelingenwet dienen te worden gekoppeld aan de rechtspraak van het Europese Hof van de rechten van de mens, uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat dit artikel is gebaseerd op concepten zoals deze worden gehanteerd door het EHRM. De bewoordingen *“reëel risico”* en *“een onmenselijke of vernederende behandeling”* van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet sluiten zeer nauw aan bij de bewoordingen van artikel 3 van het EVRM. Ook uit de parlementaire voorbereidingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever de toekenning van een verblijfsmachtiging om medische redenen minstens ten dele heeft willen verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het EHRM. Bijgevolg is het logisch om de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM en de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen te analyseren teneinde na te gaan vanaf wanneer bepaalde ziektes binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM vallen. Niettegenstaande het gegeven dat het EHRM tot op de dag van vandaag enkel een schending van artikel 3 van het EVRM heeft weerhouden in een situatie waarin er sprake was van een kritieke en vergevorderde gezondheidstoestand, stelt het EHRM het voorhanden zijn van een actuele directe levensbedreiging niet voorop als een absolute voorwaarde opdat een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden vastgesteld. In het arrest N. t. het Verenigd Koninkrijk (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05) bepaalt de Grote Kamer welke ziektes onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM kunnen ressorteren *“the same principles must apply in relation to the expulsion of any person afflicted with any serious naturally occurring physical or mental illness which may cause suffering, pain and reduces life expectancy and require specialised medical treatment which may not be so readily available in the applicant’s country of origin or which may be available only at substantial cost”* (de principes van artikel 3 van het EVRM zijn van toepassing op de uitwijzing van elke persoon die lijdt aan een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysieke of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken en die een gespecialiseerde medische behandeling behoeft die mogelijk niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost). Het Hof heeft geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging. Uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen blijkt dat het Hof, bij zijn beoordeling

inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de gezondheidstoestand actueel direct levensbedreigend dient te zijn. Het criterium dat het EHRM hanteert is of er sprake is van “*zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*”. Hierbij dient allereerst vast te staan dat het een aandoening betreft die een voldoende ernst heeft opdat deze aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, m.a.w. een banale ziekte zal uitgesloten worden van het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM. In zijn beoordeling van artikel 3 van het EVRM weegt het EHRM het volgende af: de beschikbaarheid van de vereiste zorgen en de medicatie in het herkomstland en, in mindere mate, de toegankelijkheid van de vereiste medische behandeling en zorgen in het land waarnaar de vreemdeling zal worden uitgewezen. Indien hierover gegevens bekend zijn wordt ook onderzocht of er nog familie aanwezig was en of er opvang voorhanden was in het land van herkomst en of er sprake is van een kritieke of vergevorderde gezondheidstoestand. Het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM betreft meer dan het louter beantwoorden van de vraag of het voor betrokkene fysiek mogelijk is om te reizen of de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene. Het Hof heeft oog voor alle omstandigheden die een aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst. Het is immers mogelijk dat factoren en omstandigheden, die op zichzelf genomen geen aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, in hun combinatie wel aanleiding kunnen geven tot een schending van dit artikel. Aldus motiveert het Hof in zijn arresten, zelfs als reeds is vastgesteld dat de ziekte van betrokken vreemdeling heden zich niet in een terminale of kritieke fase bevindt, ook verder met betrekking tot de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst (zie in deze zin EHRM 29 mei 1998, nr. 40900/98, *Karara v. Finland* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, *SCC v. Zweden* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 24 juni 2003, nr. 13669/03, *Henao v. Nederland* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, *Ndangoya v. Zweden* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, *Amegnigan v. Nederland* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 17 januari 2006, nr. 50278/99, *Aoulmi v. Frankrijk*, par. 57-60; EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, par. 46-51; EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10, *Yoh-Ekale Mwanje v. België*, par. 81 e.v.).

Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert.

De eerste bestreden beslissing steunt op een deductie van de ambtenaar-geneesheer die geen steun vindt in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Er werd in strijd met artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet niet nagegaan of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Eveneens kan worden benadrukt dat het medisch attest toegevoegd aan de aanvraag vermeldt dat de behandeling in het land van herkomst onzeker is en dat de ambtenaar-geneesheer slechts heeft onderzocht of de tweede verzoekende partij kan reizen en of zij nood heeft aan mantelzorg.

Gelet op het voorgaande maken de verzoekende partijen een schending van de motiveringsplicht aannemelijk.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

Betreffende de bevelen om het grondgebied te verlaten van de gemachtigde van de staatssecretaris van 6 juli 2012 stelt de Raad vast dat in de aanhef van deze bevelen wordt vermeldt “*En exécution de la décision du Ministre/du délégué du Secrétaire d'Etat à l'Asile et la Migration, et à l'Intégration sociale*”, waaruit de verknochtheid tussen enerzijds de eerste en anderzijds de tweede en de derde bestreden beslissing blijkt. Gelet op de nauwe samenhang tussen enerzijds de beslissing waarbij de aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden ongegrond wordt verklaard en anderzijds de bevelen om het grondgebied te verlaten, een verbondenheid die bovendien ook blijkt uit het feit dat beide beslissingen gelijktijdig werden genomen, dienen aldus met het oog op de rechtszekerheid en in het belang van een

goede rechtsbedeling de bevelen om het grondgebied te verlaten van 6 juli 2012 uit het rechtsverkeer te worden gehaald en dienen deze te worden vernietigd.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13), betekend op 6 juli 2012, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend dertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN